

Два чо'адара порти ми клюкватъ ;
И порта-та имъ сѣ отвори.
Си грабна'а она мѣшко дете,
Го однесо'а дури при цара.
И царъ имъ велитъ на чо'адари,
„Варлете го въ атой-те да г' изгазѣтъ.“
Ге варл'е тѣе въ ато'и-те,
А това сѣ качи на ато'и!
„Варлете го въ силна вурна д' изгоритъ.“
Го варл'е тѣе въ силна вурна;
Кога сутра го видо'а дете,
Скѣрснодзе тоа кѣде сeditъ,
И ми пейтъ бѣла книга.

51.

Отъ Панагюрище.

Та чуло ли сѣ разбрало
Какво сѣ ѣ чудо сторило!
Да ѣ за нящо, ни за щѣ;
Владика беда бедило,
Че либи булче емирче.
Изъ черкови го извеле
Въ джемѣя го вовеле,
Синѣо му джубе саблекле,
А зелено му облекле;
Златна корона свалиле,
Шарена чалма завиле,
И ходжа-та си викале
Владикѣ да кимбинѣя (?)
За пусто булче емирче.
Де-то си булче стоеше,
Земя сѣ на две препукна,
И булче въ земя потѣна;
Де-то владика стоеше

Сини огньове гореха.
Ка го видѣха Турци-те,
Тѣе са турски кланеха
И турски са молеха.
И владика-та са турски кланѣше,
Кавурски бога молеше:
„Стори ма, боже, стори ма,
Стори ма и направи ма
На какво годе пиленце,
Далеко да си захвѣркна
Вовъ Свѣтогорски манастиръ,
Та прѣдна слуга да стана!“
Де стоя господъ, та слуша,
Та си го стори направи
На сиво пѣстро пиленце,
Та си далеко захвѣркна,
На Свѣтогорски манастиръ,
Та прѣдна слуга ѣ станалъ.